

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Javůrkové a soudců Mgr. Štěpána Hnaníčka a JUDr. Lucie Bičákové ve věci

žalobce: █████ P █████ R █████ nar. █████
bytem █████
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Gawronem, LL.M.
sídlem Drtínova 557/10, 150 00 Praha 5

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429**
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
za niž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 2 400 000 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. srpna 2021, č. j. 26 C 58/2020 – 178,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **mění** tak, že žaloba co do částky 400 000 Kč s příslušenstvím **se zamítá**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 3000 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně žalované uložil povinnost zaplatit žalobci 400 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně od 6. 2. 2020 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní

moci rozsudku (výrok I.), žalobu o zaplacení 2 000 000 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok II.) a výrokem III. žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši Kč 34 912 k rukám jeho právního zástupce do 15 dnů od právní moci rozsudku.

2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce domáhá zaplacení zadostiučinění za nezákonně vedené trestní řízení u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. [REDAKCE] v celkové výši 2 500 000 Kč s tím, že žalovaná v rámci předběžného projednání nároku ve smyslu ust. § 14 zák. č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“) žalobci jako zadostiučinění vyplatila částku 100 000 Kč. Svou žalobu odůvodnil tím, že mu v rámci tohoto trestního stíhání, které bylo jeho prvním trestním stíháním, vznikla nemajetková újma. Předně vytýká trestnímu soudu, že vycházel pouze z důkazů hovořících v neprospěch obviněných, aniž by se seznámil s podstatou věci a především s neodborně provedeným znaleckým posudkem. Soud vydal trestní příkaz, kterým uznal žalobce spolu s dalšími obviněnými vinným a uložil jim také trest. Až rozhodnutím soudu bylo zcela jasně konstatováno, že jednání žalobce není a nikdy nebylo trestným činem, ale naopak vždy se jednalo o jednání jednoznačně ve prospěch města. Dlouhodobost trestního stíhání zapříčinila to, že u žalobce došlo k závažným zásahům do osobnostní sféry, a především do kariérní sféry, tedy do sféry pracovní, [REDAKCE]. Dále došlo k velkému zásahu do lidské důstojnosti žalobce, do všech součástí jeho osobnosti, k dlouhodobému narušení soukromého života. Celá věc byla medializována, navíc [REDAKCE] jsou malé město, takže všichni občané věděli o této kauze. Zájem médií byl násoben tím, že [REDAKCE]. Na každém setkání s kolegy a voliči byl žalobce na tuto kauzu dotazován. Žalobce v souvislosti s tímto trestním stíháním trpěl [REDAKCE] začal zaznamenávat omezené možnosti seberealizace do budoucna. Žalobce musel odstoupit [REDAKCE] voleb [REDAKCE] z důvodu sdělení obvinění, neboť byl pro politickou stranu, jíž je zástupcem, problematickou osobou. V souvislosti s trestním stíháním došlo k omezení kontaktu s dcerami z prvního manželství, které vycházely také z toho, co média odvyšila. V tu dobu se nemohl věnovat své dceři. Vyhybal se i svým rodičům, kteří se ho při každé návštěvě na celou věc ptali. Docházelo i k častým hádkám s manželkou a dcerami i rodiči. Nescházel se raději ani s přáteli. Trestní stíhání také zasáhlo do jeho podnikatelské činnosti, kdy vlastní obchod s loveckými potřebami, takže měl obavu z toho, že mu bude odebrán zbrojní průkaz a zbrojní licence a poté by nemohl tuto činnost provozovat. Do [REDAKCE] voleb v r. [REDAKCE] žalobce raději nekandidoval. Kauza se podepsala i na jeho zdravotním stavu, který nyní není dobrý.
3. Žalovaná k žalobě uvedla, že nesporně základ nároku na úhradu nemajetkové újmy, v rámci předběžného projednání nároku vyplatila žalobci částku 100 000 Kč, a poukázala na to, že při úvaze o výši zadostiučinění přihlédla k povaze trestní věci a k délce trestního řízení, která byla zvýšena nutností znaleckého zkoumání, a z následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře žalobce.
4. Soud I. stupně zjistil skutkový stav ze spisu Okresního soudu v Chomutově sp. zn. [REDAKCE] ze zbrojního průkazu č. [REDAKCE] a zbrojní licence, z výpisu z obchodního rejstříku, ze zápisu ze zasedání krajského představenstva [REDAKCE] konaného dne 21. 2. 2016, z řady mediálních výstupů, z osvědčení ze dne 1. 11. 2005, že žalobce je [REDAKCE] je nositel vyznamenání, z lékařské zprávy ambulantního vyšetření [REDAKCE] ze dne 16. 11. 2020, ze stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odbor veřejné správy dozoru a kontroly, ze dne 20. 3. 2017, svědeckých výpovědí [REDAKCE] J. [REDAKCE] krajského představitele, J. [REDAKCE] K. [REDAKCE] manažera [REDAKCE] Z. [REDAKCE] P. [REDAKCE] starosty města [REDAKCE] J. [REDAKCE] S. [REDAKCE] předsedy [REDAKCE] N. [REDAKCE] C. [REDAKCE], prodavačky ve firmě žalobce, V. [REDAKCE] R. [REDAKCE] manželky žalobce, a z účastnické výpovědi žalobce.
5. Po provedeném dokazování vzal soud I. stupně za prokázáno, že proti žalobci bylo vedeno trestní řízení zahájené usnesením ze dne 29. 7. 2016 a zastavené z důvodu, že skutek není

trestným činem, dne 30. 8. 2019. Trestní stíhání trvalo 3 roky a 1 měsíc s tím, [REDAKCE]

[REDAKCE] Žalobce byl stíhán pro trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti dle § 221 odst. 1 tr.z., kdy mu hrozil trest odnětí svobody až na 6 měsíců nebo zákaz činnosti. Žalobce předběžně uplatnil svůj nárok u žalované 5. 8. 2019. Žalovaná mu v rámci předběžného projednání nároku vyplatila částku 100 000 Kč a za nezákonně vedené trestní stíhání se omluvila. Trestní stíhání zasáhlo do všech sfér života žalobce, především do pracovní sféry, narušilo jeho rodinný život, žalobce svůj volný čas trávil jiným způsobem než dříve a než by chtěl. Na čas se přerušily příbuzenské i přátelské vztahy, celá věc trestního stíhání závažně zapůsobila na veřejný život žalobce. Žalobce v souvislosti s trestním stíháním zažíval permanentní stres, [REDAKCE] psychické nepohodlí, neustále se musel přetvařovat před ostatními lidmi, musel zadržovat své emoce, což zasáhlo do všech oblastí jeho života. Trestní stíhání se také neblaze dotklo jeho rodiny, nezletilé dcery, která má zdravotní problémy, i s manželkou docházelo k hádkám, rodiče, kteří jsou již v pokročilém věku, se ho neustále na celou věc vyptávali a snad ani nevěřili v to, že by bylo proti němu trestní stíhání vedeno, když by nic neprovedl. Jeho švagrová, sestra manželky, se dočasně přestala stýkat s jeho rodinou, neboť se obávala jako policistka, že by celá věc mohla ohrozit její pracovní kariéru. Celá věc byla umocněna tím, že byla medializována, žalobce byl tak pod neustálým dohledem médií. Žalobce musel odstoupit ze [REDAKCE] voleb v r. [REDAKCE] z důvodu sdělení obvinění. V počátku trestního stíhání čelil žalobce [REDAKCE] až po odborném výkladu právničky Mgr. Hamplové byl na kandidátce ponechán. Musel si také vyslechnout výrok pana prezidenta a p. Soukupa v televizi Barrandov, kteří ho již svými výroky odsoudili. O to úkorněji bral toto trestní stíhání žalobce proto, že již dosáhl jistého postavení ve společnosti a získal také zásluhy pro stát tím, že byl [REDAKCE] a za svou činnost dostal četná uznání a vyznamenání. V souvislosti s trestním stíháním byla ohrožena i jeho podnikatelská činnost, kdy je držitelem zbrojního pasu a jeho společnost má zbrojní licenci, proto se obával i o toto své podnikání. Nic na tom nemůže změnit to, jestli jeho obava byla důvodná, či nikoli, ale pouze to, že tuto obavu měl, a vzhledem k tomu, že byl obviněn z nedbalostního trestného činu, čili nemusela být prokazována jeho vědomost a úmysl spáchat trestný čin, o to „snazší“ byla možnost jeho odsouzení. Žalobce spolu s dalšími obviněnými se domníval, že vzhledem k osobě, která podala trestní stíhání, a po všem, co bude zjištěno v přípravném řízení, buď nebude vzneseno obvinění anebo poté bude trestní stíhání zastaveno pro nedůvodnost, což se však nestalo, naopak celá věc probíhala u soudu, kde byl záhy vydán trestní příkaz. Poté se už žalobce mohl důvodně obávat čehokoliv. [REDAKCE]

[REDAKCE] je důkazem toho, že bylo postupováno podle zákonných pravidel, a nemůže toto jít k tíži žalobce. K tíži žalobce nemůže jít ani to, když bylo postupováno podle zásady presumpce nevinny, např. [REDAKCE] apod.

6. Soud I. stupně poté vyšel z ust. § 1, § 5 písm. a), b), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 31a odst. 1, odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.
7. Odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35/1991 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, kde Nejvyšší soud dovodil, že *pakliže v trestním řízení nedošlo k odsouzení pravomocným rozhodnutím, vzniká poškozenému nárok na náhradu škody i nemajetkové újmy z důvodu nezákonného rozhodnutí dle ust. § 7 a 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.* Dále se soud I. stupně zabýval jednotlivými kritérii pro posouzení odškodnění, a to a) **povahou trestní věci**, b) **délkou trestního řízení** a c) **následky způsobenými trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby**. Žalobce byl obviněn, obžalován, posléze i odsouzen (nepravomocně) pro trestný čin porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti z důvodu své činnosti jako [REDAKCE] Žalobci hrozil trest odnětí svobody až **na 6 měsíců** nebo zákaz činnosti. Dne 3. 4. 2019 Okresní soud v Chomutově zprostil ostatní obviněné (obžalované) obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu (trestní

stíhání pro ně trvalo 2 roky a 8 měsíců), žalobce se tak již v tuto dobu mohl důvodně domnívat, že jeho trestní stíhání skončí obdobně, ač dále trvalo až do 30. 8. 2019 jeho zastavením. V rámci namítaného řízení před soudem byl vypracován revizní znalecký posudek a znalec byl vyslechnut. Řízení u soudu, kterému byla věc postoupena, trvalo ve vztahu k ostatním obviněným do vydání zprošťujícího rozsudku, 2 roky, což je doba, kterou lze považovat za ještě přiměřenou, avšak lze si představit, že řízení mohlo trvat kratší dobu, když šlo o trestní věc a věc byla projednávána pouze na prvním stupni soudní soustavy. Pokud jde o následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby, vyšel soud I. stupně z toho, že žalobce je o osobou veřejně známou, [REDAKCE] je nositelem četných vyznamenání, medailí a uznání, reprezentoval republiku v zahraničí, pracoval pro stát, do té doby zcela bezúhonný občan, který pracoval v zastupitelstvu města [REDAKCE] měl i své podnikání, kterému se věnoval. Trestní stíhání zasáhlo do všech oblastí života žalobce, do rodinné pohody, zasáhlo do pracovního i profesního života, i do života, který je pouze soukromým životem žalobce, tedy do trávení volného času. V průběhu trestního stíhání onemocněl závažným [REDAKCE] onemocněním a těsně po skončení trestního stíhání mu byla diagnostikována [REDAKCE]. Jestliže diagnostikované onemocnění není přímou příčinou stresu, kterému byl žalobce vystaven v rámci trestního stíhání, tak zcela jistě jeho již existující nemoc ještě zhoršil.

8. Právní zástupce žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu II. ÚS 417/21 ze dne 21. 6. 2021 a usnesení sp. zn. III. ÚS 3079/13, zabývajících se posouzením míry nemajetkové újmy v důsledku nezákonného trestního stíhání. Dále právní zástupce žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 1092/2011-52 ze dne 29. 11. 2012, kde bylo známému českému herci přiznáno zadostiučinění ve výši 500 000 Kč. Soud I. stupně nemohl vycházet z tohoto rozhodnutí, neboť předmětem zadostiučinění bylo odškodnění poškozeného z důvodu ochrany osobnosti. V případě odškodňování újmy z titulu ochrany osobnosti má zadostiučinění nikoliv pouze satisfakční funkci, nýbrž zejména funkci sankční, což v případě náhrady škody proti státu není. Principem náhrady škody a nemajetkové újmy podle ustanovení zákona 82/1998 Sb. je pouze satisfakční náhrada.
9. Soud I. stupně porovnával případ žalobce s rozhodnutími Obvodního soudu pro Prahu 2, která se dle jeho názoru v podstatných znacích shodují s případem žalobce, a to [REDAKCE].
10. Soud I. stupně při svém rozhodování zohlednil také případy ostatních spoluobviněných, zejména to, že žalobce je mezi nimi osobou výjimečnou, avšak jedná se jinak o stejné trestní stíhání se stejnou trestní sazbou a stejným trváním, proto nemohl vybočit z přiznaných částek ostatním poškozeným. Soud I. stupně zohlednil také to, že bylo žalovanou vyplaceno zadostiučinění za nemajetkovou újmu v nestandardní výši, i když žalobci se tato výše zdá zcela nepřiměřenou, a také to, že se žalovaná žalobci omluvila, proto soud I. stupně žalobci přiznal částku 500 000 Kč, kterou považuje za zcela přiměřenou, která by měla žalobci jeho nemajetkovou újmu kompenzovat. Jestliže žalovaná již vyplatila žalobci částku Kč 100 000, uložil soud I. stupně žalované doplatit žalobci ještě částku Kč 400 000, a to spolu s úrokem z prodlení ve smyslu ust. § 1970 o. z. ve spojení s ust. § 15 zákona a ve výši určené vyhláškou č. 351/2013 Sb..
11. O náhradě nákladů řízení soud I. stupně rozhodl dle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř.
12. Tento rozsudek napadla žalovaná odvoláním s tím, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Soud I. stupně došel k závěru, že zadostiučinění poskytnuté v předsoudní fázi žalovanou ve výši 100.000 Kč je na poměry žalované nestandardní, věc žalobce srovnatelná s věcmi ostatních spoluobviněných v trestní věci u Okresního soudu v Chomutově [REDAKCE] přesto dovodil výjimečné postavení žalobce a stanovil „přiměřené zadostiučinění“ ve výši 500.000 Kč. Žalovaná předně nesouhlasí se skutkovým závěrem soudu, že trestním stíháním byla ohrožena podnikatelská činnost žalobce. Žalobce sice uvedl, že měl obavy o ztrátu

licence k prodeji zbraní, nic ale nenasvědčovalo tomu, že by obava byla racionální a důvodná. Žalobce nikdy nebyl stíhán za úmyslný trestný čin, pro který by mu hrozila ztráta bezúhonnosti ve smyslu zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jen „zákon o zbraních“), soud, svědci a v důsledku ani žalobce nerozlišují mezi koncesí, na základě které společnost žalobce vykonává své živnostenské podnikání na poli zbraní a střeliva, a zbrojní licenci, která je podmínkou nakládání se zbraněmi a střelivem. Zatímco v otázce koncese obchodní společnost žalobce živnostensky podniká na základě žalobcova vzdělání a zkušeností, ztráta bezúhonnosti žalobce ve smyslu živnostenského zákona a tedy ve vztahu k příslušné koncesi by byla vázána na trestné činy související s podnikáním žalobce, k tomu ve věci nikdy nedošlo a žalobce nebyl stíhán v souvislosti se svým podnikáním. Otázka bezúhonnosti v oblasti zákona o zbraních je pak vázána rovněž na jiný okruh trestných činů než ten, pro který byl žalobce stíhán. Ačkoliv žalobce a svědkyně uváděli, že ztráta zbrojní licence by vedla ke ztrátě podnikání žalobce, není takový závěr pravdou, neboť osobou, prostřednictvím které může mít obchodní společnost zbrojní licenci, může být i jakýkoliv jiný držitel zbrojního průkazu příslušné skupiny. Zbrojní licence, na rozdíl od zbrojní koncese, není vázána na dosažené vzdělání či praxi v oboru zbraní a střeliva. Z dokazování navíc vyplynulo, že žalobce se sám aktivně při kontrole Policie České republiky ptal na otázky ztráty bezúhonnosti vlivem jeho trestního stíhání, byl policisty ujistěn, že trestný čin, pro který je stíhán, ke ztrátě bezúhonnosti nevede, a z přípisu Policejního prezidia ze dne 3. 8. 2021 je patrné, že vůči žalobci nebylo žádné řízení ve věci zbrojní licence zahájeno a orgány Policie České republiky působící v oblasti kontroly zbraní a střeliva ani neměli informaci o žalobcově trestním stíhání. Z dokazování lze také dojít k závěru, že prodej zbraní a střeliva nebyly jedinými činnostmi, které žalobce prostřednictvím své obchodní společnosti vykonával, věnoval se rovněž otázkám hasičského dozoru (s čímž měl ostatně bohaté zkušenosti ze svého předchozího zaměstnání) a prodejem technických plynů. Žalobce navíc sám při účastnickém výslechu uvedl, že po zvolení [redacted] nemusel mít obavy o zajištění obživy rodiny.

13. Skutkové shrnutí celkově neodpovídá provedenímu dokazování, neboť z dokazování je patrné, že pokud žalobce postihovaly negativní důsledky trestního stíhání, nedělo se tak po celou dobu jeho vedení a v různých časových fázích trestního stíhání je žalobce pociťoval rozdílně. Soud nebral ve skutkových shrnutích v potaz otázku voleb [redacted] dosažené preference žalobce v těchto volbách, vzájemnou podporu obžalovaných i podporu v rámci rodiny, zejména od manželky. Závěr o příčinné souvislosti trestního stíhání žalobce a jeho [redacted] onemocnění nemůže z provedenímu dokazování vůbec vyplývat (soud prvního stupně prodělanou nemocí argumentuje jakožto s jednotlivým prvkem při srovnávání s jiným případem), stejně tak jako nevyplývá z dokazování, že by trestní stíhání a s ním spojený stres zhoršily jeho nemoc. Otázku úspěchu ve volbách [redacted] a z ní plynoucí celkové podpory voličů města [redacted] nevezal soud při hodnocení skutkových otázek v úvahu, stejně tak nevezal v úvahu, že žalobcovo trestní stíhání bylo po dobu výkonu jeho [redacted] přerušeno, oproti ostatním obžalovaným v téže věci se tak například nemusel účastnit hlavních líčení u Okresního soudu v Chomutově.
14. Žalované nejsou zejména známy důvody, ze kterých soud prvního stupně přiznal zadostiučinění ve výši 500.000 Kč, neboť důvody uvedené v bodě 10 napadeného rozsudku jsou zcela nelogické a vnitřně si odporují. Soud dospěl k závěru, že žalobce byl mezi ostatními spoluobviněnými výjimečnou osobou, aniž by tento závěr jakkoliv podložil provedenými důkazy. Soud rovněž dospěl k závěru, že žalobce byl ohrožen stejnou trestní sazbou a délkou stíhání jako ostatní spoluobvinění, proto soud „nemohl vybočit z přiznaných částek ostatním poškozeným“ a že „skutečně bylo žalovanou vyplaceno zadostiučinění za nemajetkovou újmu v nestandardní výši,“ přesto prvoinstanční soud poskytl zadostiučinění 6x vyšší než u ostatních spoluobžalovaných a 5x vyšší než zadostiučinění, které poskytla žalovaná v předsoudní fázi, ač jej soud považuje za nestandardní. Odůvodnění napadeného rozsudku je v tomto směru nepřezkoumatelné, nevyplývá z provedenímu dokazování

a je i právně nesprávné, protože mezi jednotlivými spoluobviněnými ve stejné věci činí propastné rozdíly, aniž by své rozhodnutí patřičně odůvodnil.

15. Žalovaná rovněž nesouhlasí se závěry prvostupňového soudu, které zvýšenou intenzitou nemajetkové újmy žalobce spojují s medializací jeho trestní věci. V otázce medializace případu žalovaná odkazuje na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 8. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1141/2018: „*Jako přičitatelné k tíži státu a jako úkornější vůči osobě, jež byla později zproštěna trestního stíhání, lze hodnotit excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení, přičemž za takové jednání lze považovat i případné veřejné vyjadřování orgánů činných v trestním řízení, která pro média hodnotí domnělou trestnou činnost obviněného (obžalovaného). Není-li však takových vyjádření ze strany orgánů činných v trestním řízení, je medializace případu prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení.*“ Sám žalobce ve svém přípisu ze dne 26. 5. 2021 uvedl, že: „*Jádro případu tkví v mediálním hnutí, nikoliv v samotném protizákonném trestním stíhání.*“ Excesivní míra vyjadřování orgánů států ve věci trestního stíhání byla žalobcem tvrzena v souvislosti s vyjádřením státní zástupkyně Pavlišové a článku, kde se měla vyjadřovat k trestnímu oznámení podnikatele T. [REDAKCE] žádný konkrétní článek či jiný důkaz, ze kterého by jakákoliv excesivní míra informování ze strany orgánů činných v trestním řízení vyplývala, nebyl navržen, tedy ani proveden. Články navržené žalobcem o trestním řízení zcela prostě a bez konkrétního či dokonce excesivního hodnocení osoby žalobce informovaly. Z článků provedených během dokazování vyplývá, že žalobce měl přístup do regionálních i celostátních médií, ve kterých se obvinění veřejně bránil a dostával široký prostor pro svou obhajobu před veřejností i ke sdělení svého pohledu na práci orgánů činných v trestním řízení. Ministerstvu spravedlnosti nelze připisovat odpovědnost za informování veřejnosti sdělovacími prostředky o průběhu jakéhokoliv trestního řízení, která ostatně vyplývá ze základního principu trestního řízení, kterým je jeho veřejnost. Media stejně jako o zahájení trestního stíhání informovala o zproštění obžaloby, odškodňování i o výhradách žalobce k práci Policie České republiky a státního zastupitelství. Žalobce se po zvolení [REDAKCE] kontaktu s médiem nebránil a naopak měl širší možnost veřejnosti sdělovat kritiku práce orgánů činných v trestním řízení a svůj postoj ve věci sdělovat ze svého pohledu. I přes to, že trestní věc žalobce byla široce medializována, byl žalobce zvolen [REDAKCE]
16. Žalovaná pak odmítá, že by věc žalobce byla srovnatelná s věcmi, které soud ke srovnání nabídl. Předně soud I. stupně vůbec neuvádí, jaké trestné činnosti se měla nezákonná trestní stíhání ve srovnávaných rozsudcích týkat, a ani další hlediska nejsou srovnatelná. Žalovaná naopak se soudem souhlasí, že věc žalobce nelze srovnávat ani s věcí sp. zn. [REDAKCE] ve které rozhodoval i Ústavní soud nálezem sp. zn. II. ÚS 417/21.
17. Žalovaná již při projednání věci před podáním žaloby srovnávala věc žalobce především s ostatními spoluobžalovanými ve věci vedené u Okresního soudu v Chomutově [REDAKCE] a došla k závěru, že nemajetková újma žalobce je vyšší než u ostatních zastupitelů města [REDAKCE] proto ji oproti ostatním navýšila o 25 %. Rozdíl v odškodnění mezi nezákonně stíhanými zastupiteli ale nemůže být ve výsledku 600 %, k takovému závěru nelze žádným obhajitelným způsobem dojít na základě v této věci zjištěných skutkových okolností. Obvodní soud pro Prahu 2 měl především vyjít z již pravomocných rozsudků vycházejících ze stejného trestního stíhání a případně odchylku náležitě odůvodnit. Ve všech pravomocně skončených věcech vycházejících z kauzy nezákonného trestního stíhání zastupitelů města [REDAKCE] shledal Obvodní soud pro Prahu 2 i Městský soud v Praze zadostiučinění ve výši 80.000 Kč jako odpovídající, a to konkrétně v případě L. [REDAKCE] K. [REDAKCE] K. [REDAKCE] S. [REDAKCE], V. [REDAKCE] I. [REDAKCE], V. [REDAKCE] P. [REDAKCE] a H. [REDAKCE] E. [REDAKCE]
18. Žalovaná navrhla, aby Městský soud v Praze změnil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. [REDAKCE] tak, že se žaloba zamítá, a rozhodl o nákladech řízení.

19. Žalobce úvodem svého vyjádření k odvolání shrnul, že navzdory pouze částečnému úspěchu ve věci považuje rozhodnutí soudu prvního stupně za správné, logicky a přesvědčivě odůvodněné a odpovídající současné rozhodovací praxi zejména Ústavního soudu.
20. Předně namítl, že ohledně soudních řízení dalších spoluobžalovaných žalovaná netvrdila a neprokazovala nicého a že nelze provést paušální srovnání. Žalovaná zcela rezignovala na svou povinnost tvrdit a prokazovat styčné a odlišné skutečnosti v těchto jednotlivých soudních řízeních. Odkazy žalované na jiná řízení tak nemohou být v rámci odvolacího řízení zohledněny, když o tuto možnost se žalovaná připravila sama svou procesní pasivitou. Zohlednění tohoto argumentu by znamenalo porušení zásady kontradiktornosti řízení. Odškodňování nemajetkové újmy nemůže podléhat žalovanou v odvolání předložené paušalizaci. Žalovaná ve vztahu k obdobnosti či rozdílnosti odkazovaných řízení nic neuvedla. V obecné rovině lze konstatovat, že zastupitel – důchodce žijící na samotě na farmě na okraji obce bez širšího zapojení ve společenském životě bude logicky nezákonné trestní stíhání pociťovat jinak, než osoba [redacted] který je mimořádně společensky a politicky aktivní, nadto jehož živobytí je závislé na zachování bezúhonnosti.
21. Pokud jde o dopad na podnikání žalobce, jsou závěry žalované v rozporu s provedeným dokazováním. Zákon o zbraních vyžaduje bezúhonnost jak pro odpovědného zástupce, resp. člena statutárního orgánu (§ 33 odst. 2 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb.), tak i pro zbrojáře (§ 32 odst. 1) písm. d) ve spojení s § 18 odst. 1 písm. f) zákona č. 119/2002 Sb.), přičemž bylo prokázáno, že žalobce v rodinném závodu zastával obě role a byl v nich nenahraditelný. Dále žalobce poukázal na to, že trestní řízení (prověřování) bylo zahájeno pro podezření ze spáchání trestného činu dle § 220 odst. 1 TZ, tj. úmyslného trestného činu. Pozdější obvinění následně smísilo slovní vyjádření úmyslného trestného činu s odkazem na ustanovení upravující nedbalostní trestný čin. Státní zástupkyně tuto zjevnou nesmyslnost a pochybení nenapravila, nýbrž jej v rámci rozhodnutí o stížnosti proti zahájení trestního stíhání aprobovala s tím, že jde o ryze formální chybu. Samotný policejní orgán tedy lavíroval mezi nedbalostí a úmyslem. Žalobce musel vycházet ze zákonného principu, že předmětem řízení je skutek mu kladený za vinu, přičemž jeho právní posouzení soudem se může lišit. Tedy až do chvíle konečného vynesení rozsudku (resp. v konkrétním případě žalobce následného zpětvzetí obžaloby) musel počítat s eventualitou, že soud může dojít co do subjektivní stránky trestného činu k závěru o úmyslu, nikoliv nedbalosti, jako to ostatně v samotném počátku učinil také policejní orgán. Tvzení žalované o teoretické možnosti „zajištění výkonu funkce zbrojáře jinou osobou držící zbrojní průkaz sk. D“ neobstojí při porovnání se zjištěným a důkazně podloženým skutkovým stavem, tedy že se jednalo o malý rodinný závod s relativně nízkým výnosem, v němž byl žalobce klíčovou osobou. Nešlo o velký korporát s univerzální nahraditelností klíčových osob.
22. Žalovaná dále v odvolání de facto klade žalobci k tíži, že byl následně zvolen [redacted] případně že se jej především jeho manželka v těžkých chvílích snažila podporovat. Byť byl žalobce ve volbách nakonec úspěšný, i v nich se do poslední chvíle v rámci strany řešilo, zda-li by nebylo lepší jej z kandidátky jakožto osobu trestně stíhanou stáhnout, což žalobce nesl velmi těžce. V souvislosti s tím žalobce upadal do těžce zádumčivých stavů, uzavíral se do sebe, ztratil veškerou radost ze života. Vztahy v rodině byly porušeny extrémním způsobem, a to jak s rodiči, tak i potomky z prvního manželství. Některé se podařilo napravit, jiné nikoliv.
23. Žalobce v řízení neprokazoval příčinnou souvislost svého [redacted] onemocnění, ostatně nebyla shledána ani v rozsudku. Ovšem v případě závažného onemocnění, jakému žalobce čelil, je pro úspěšný léčebný proces naprosto zásadní apel na vyhýbání se stresu pacienta.
24. Judikatura ohledně medializace odkazovaná žalovanou se neuplatní pro zásadně odlišná skutková východiska. Tato judikatura dovodila přerušení příčinné souvislosti v případech, kdy média porušují presumpci nevinu, aniž by toto vycházelo z prohlášení či postupu orgánů činných v

trestním řízení. *Obiter dicta* týkající se „prostého důsledku zásady veřejnosti trestního řízení“ lze aplikovat výhradně ve skutkově obdobných případech, tedy těch, kdy je dovozeno přerušení příčinné souvislosti, resp. uplatňováno porušení zásady presumpce nevinny výhradně médii. Stát je ovšem plně odpovědný za zásah nezákonného stíhání do rodinného a soukromého života poškozeného. Míra tohoto zásahu se pochopitelně liší v případě osoby žijící v malé obci či anonymním velkoměstě, osoby žijící „pro sebe“ a osoby společensky aktivní, či osoby jinak neznámé a osoby, jejíž trestní stíhání se stane veřejnou známostí. To platí o to více v případě, kdy se stíhaný stane de facto tvář procesů (což bylo prokázáno). Míra zásahu do soukromého a rodinného života a z toho se odvíjející nemajetková újma je pak zásadním způsobem rozdílná. Nedochází zde k přerušení příčinné souvislosti a stát v souladu s obecnou naukou a judikaturou odpovědnosti za škodu se nemůže zbavit své povinnosti ji kompenzovat.

25. Dále žalobce uvedl, že i dle Ústavního soudu neexistuje dostatek obdobných případů ke srovnání. Soud prvního stupně tedy správně založil rozsudek na porovnání subjektivních *následných* dopadů trestního řízení do života žalobce s jinými soudu známými případy, a tedy odůvodnění je v tomto směru v souladu s recentní judikaturou Ústavního soudu.
26. Nutno pak je vzít v úvahu unikátní aspekty případu prohlubující míru nemajetkové újmy. Žalobce je osobou mimořádného charakteru, která celý svůj život zasvětila vlasti. Namísto toho, aby si v pozdějším životě – jak soukromém, tak i veřejném – mohl užívat plody této své vzorné činnosti, v důsledku nezákonného trestního stíhání se mu po dobu několika let zcela zhroutil rodinný, soukromý i společenský život. Nezákonnost trestního stíhání přitom nebyla okrajová, byla do očí bijící, naprosto flagrantní a porušení základních zásad trestního řízení se v něm hromadily. Trestní řízení bylo vedeno způsobem, že by se pouze o tomto případě mohly pořádat vysokoškolské přednášky na téma, jak by orgány činné v trestním řízení – a to včetně soudu a jeho naprosto nepochopitelného automatického vydání trestního příkazu – postupovat neměly.
27. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu Rc 122/2012 „*Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti.*“ Žalobce rozumí, proč soud prvního stupně nepřistoupil na srovnání např. s případem [REDAKCE] T [REDAKCE] kterému byla přisouzena nemajetková újma ve výši 500.000,- Kč za zveřejnění fotografie, která v rouše Adamově vylézá z bazénu. Žalobce tím ale nesměřoval na přímé srovnání výše odškodného, směřoval na princip souladu výše odškodnění s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Ovšem podle názoru žalobce odškodnění mnohaletého nezákonného trestního stíhání, které vedlo k porušení rodinných vazeb, k stažení z kandidátky do krajských voleb, k tíživým obavám ze ztráty živobytí, a celkově k ztrátě veškeré radosti ze života a úpadku do depresivních stavů, 100.000,- Kč, a na druhé straně odškodnění „penisu na titulní straně“ částkou 500.000,- Kč, se prostě zcela zjevně přiči obecně sdílené představě spravedlnosti, a případné odkazy na sankční povahu odškodnění v „bazénovém“ případě nejsou ničím jiným než sofistikovaným zdůvodněním zjevné nespravedlnosti.
28. Žalobce tedy navrhl, aby bylo odvolání žalované zamítnuto.
29. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a 212a o. s. ř., a poté dovodil, že odvolání je důvodné.
30. Odvolací soud především nesouhlasí s názorem žalobce, že se žalovaná svojí procesní pasivitou zbavila možnosti, aby ve stadiu odvolacího řízení byla zohledněna rozhodnutí o odškodnění ostatních spoluobviněných v namítaném trestním řízení. V zájmu sjednocování judikatury je vyššími soudy kladen důraz v řízeních tohoto typu na srovnání s obdobnými případy a není ani vyloučeno, ač jejich vyhledávání zatěžuje především žalobce, že takové případy vyhledá soud sám i ve stadiu odvolacího řízení. Odvolací soud proto vyšel z rozhodnutí ve věci žalobců L [REDAKCE] K [REDAKCE], K [REDAKCE] S [REDAKCE], V [REDAKCE] I [REDAKCE], V [REDAKCE] P [REDAKCE] a H [REDAKCE] E [REDAKCE]

31. Všichni jmenovaní byli jako zastupitelé města [redacted] stíháni pro přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 221 odst. 1 tr. zákoníku, hrozil jim trest odnětí svobody až na 6 měsíců nebo zákaz činnosti. Trestní stíhání bylo zahájeno usnesením ze dne 29. 7. 2016, dne 20. 1. 2017 byla podána obžaloba u Okresního soudu v Lounech, věc byla posléze postoupena Okresnímu soudu v Chomutově. Dne 29. 3. 2017 soud vydal trestní příkaz, proti kterému obžalovaní podali odpor. Ve věci se konalo hlavní líčení 26. 7. 2017. V říjnu 2017 byl žalobce zvolen poslancem parlamentu ČR, souhlas k jeho vydání k trestnímu stíhání nebyl dán. Usnesením ze dne 20. 4. 2018 bylo řízení ve vztahu k žalobci přerušeno a usnesením ze dne 13. 6. 2018 byla jeho věc vyloučena k samostatnému projednání. Dne 4. 6. 2019 došlo v případě žalobce ke zpětvzetí obžaloby, a to s ohledem na vydání zprošťujícího rozhodnutí v případě spoluobžalovaných. Trestní stíhání žalobce bylo zastaveno podle § 172 odst. 1 písm./ tr. ř., právní moc nastala 30. 8. 2019. Všichni shora jmenovaní žalobci požadovali náhradu ve výši 2 000 000 Kč, žalovanou jim byla přiznána částka 80 000 Kč a vesměs i omluva. Žalobou u soudu se domáhali náhrady ve výši 1 920 000 Kč.
32. Věc L [redacted] K [redacted], nar. [redacted] byla Obvodním soudem pro Prahu 2 projednávána pod sp. zn. [redacted]. Rozsudkem ze dne 21. 10. 2020 soud žalobu zamítl a žalobkyni uložil povinnost k náhradě nákladů řízení 1 500 Kč. Rozsudkem ze dne 30. března 2021, č. j. [redacted] Městský soud v Praze rozsudek soudu I. stupně potvrdil a žalobkyni uložil povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení 300 Kč. Z rozhodnutí vyplývá, že trestní stíhání trvalo v jejím případě dva roky a 8 měsíců. Působila jako zastupitelka, pracovala jako zdravotní sestra v [redacted]. Soud I. stupně v jejím případě vzal v úvahu, že jí nehrozil nepodmíněný trest, řízení trvalo dobu přiměřenou, žalobkyně trpěla [redacted]. Vykonávala dál své povolání, negativní reakce od spoluobčanů nepozorovala, jen vyptávání. V době trestního stíhání se jí zvýšily preferenční hlasy a byla v roce [redacted]. Nestandardní postup orgánů činných v trestním řízení (dále OČTR) neprokázala, postup těchto orgánů se projevil ve výsledku trestního stíhání. Odvolací soud poukázal na snahu žalobkyně změnit nazírání na nezákonné trestní stíhání osob s funkcí v samosprávě, ovšem soudy se v rámci sjednocování judikatury a legitimního očekávání řídí judikaturou vyšších soudů. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 10. listopadu 2021, č. j. 30 Cdo 2494/2021-264, bylo dovolací řízení částečně zastaveno (žaloba byla vzata zpět co do částky 1 500 000 Kč), jinak bylo dovolání odmítnuto jako nepřípustné a žalobkyni byla uložena povinnost k náhradě nákladů dovolacího řízení 300 Kč. Dovolání Nejvyšší soud shledal na samé hraně jeho projednatelnosti a dovodil, že nastíněná otázka posouzení přiměřeného odškodnění osob veřejně činných již byla řešena v rozhodnutí 30 Cdo 3858/2013 tak, že ze skutečnosti, že jde o osobu veřejně činnou, nelze obecně dovodit vznik nemajetkové újmy ani ve větší, ani v menší míře, než u osoby jiné, vždy je třeba přihlížet k intenzitě újmy konkrétní osoby. Ústavní stížnost byla usnesením ze dne 22. 2. 2022, sp. zn. I. ÚS 170/22, jako zjevně neopodstatněná odmítnuta.
33. Věc [redacted] K [redacted] S [redacted], nar. [redacted] byla Obvodním soudem pro Prahu 2 projednávána pod sp. zn. [redacted]. Tr. stíhání trvalo v jeho případě dva roky a 10 měsíců. Rozsudkem ze dne 14. ledna 2021 soud žalobu zamítl a žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů řízení 1 500 Kč. Rozsudkem ze dne 18. května 2021, č. j. [redacted] Městský soud v Praze rozsudek soudu I. stupně potvrdil a žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení 300 Kč. Soud I. stupně akcentoval zejména skutečnost, že trestní stíhání trvalo dobu přiměřenou. Odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že žalobce v odvolání hlavně argumentoval postavením osoby veřejně činné a dále skutečností, že trestní stíhání nemělo být vůbec vedeno, neboť bylo založeno na odborně vadném (případně zmanipulovaném) posudku a orgány činné v trestním řízení odborně pochybily, neboť chybně vyložily skutkové i právní otázky s ním související. V tomto směru se však projevuje ryze subjektivní hledisko žalobce, vycházející z úkorného vnímání jeho obvinění z trestného činu, které se ve výsledku ukázalo být

nedůvodným. Z pohledu takového výsledku však lze zpětně pochybení orgánů činných v trestním řízení konstatovat vždy, jestliže řízení neskončilo pravomocným odsouzením, a právě z tohoto důvodu je poškozenému takovým trestním řízením poskytováno zadostiučinění za nemajetkovou újmu, nemůže se tedy jednat o skutečnost tuto újmu zvyšující. V náhradovém řízení nemůže soud posuzovat správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání, rozhodující pro vznik nároku na náhradu újmy je pouze jeho výsledek. Nedůvodná je i odvolací námitka žalobce týkající se toho, že soudkyně a státní zástupkyně čelily kárnému řízení. Kárné řízení soudce či státního zástupce nemůže být vedeno pro „odborné selhání“, ale pouze pro zaviněné porušení povinností (typicky pro nečinnost v řízení) nebo pro chování nebo jednání, narušující důstojnost funkce nebo ohrožující důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování (srov. § 87 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích). Navíc kárný senát Nejvyššího správního soudu zprostil kárné žaloby příslušnou státní zástupkyni, jak je soudu rovněž známo z úřední činnosti. Ze samotné okolnosti, že žalobce byl stíhán v pozici obecního zastupitele, rovněž nelze dovozovat vznik vyšší nemajetkové újmy. Ten, kdo vykonává veřejnou funkci, si naopak musí být vědom toho, že jeho činnost je pod vyšší veřejnou kontrolou a zároveň se u takové osoby předpokládá vyšší míra odolnosti vůči stresovým faktorům, mezi něž patří i trestní stíhání. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. ledna 2022, č. j. 30 Cdo 3227/2021, bylo dovolání žalobce odmítnuto, a to se shodnou argumentací jako v případě L K.

34. Konkrétní okolnosti věci J P projednávané Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. a odvolacím soudem pod sp. zn. odvolací soud při svém rozhodování nehodnotil, když zástupce žalobce namítal, že neměl pro nesprávné údaje v odvolání žalované možnost se s rozsudkem soudu I. stupně seznámit a požadoval za tím účelem odročení jednání.
35. Věc V I nar. důchodce, byla Obvodním soudem pro Prahu 2 projednávána pod sp. zn. Rozsudkem ze dne 25. ledna 2021 soud žalobu zamítl a žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů řízení 900 Kč. Tr. stíhání trvalo v jeho případě dva roky a 10 měsíců. Rozsudkem ze dne 14. ledna 2021 soud žalobu zamítl a žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů řízení 1 500 Kč. Rozsudkem ze dne 18. května 2021, č. j. Městský soud v Praze rozsudek soudu I. stupně potvrdil a žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení 300 Kč. Soud I. stupně vzal v úvahu diskomfort, kterým trpěl žalobce během trestního stíhání, vyptávání spoluobčanů. Zdravotní problémy nebyly prokázány, v zaměstnání bylo pouze oddáleno vyplacení odstupného 5 000 Kč. Soud dovodil, že trvání trestního stíhání bylo přiměřené, zvažil povahu trestné činnosti i to, že žalobce byl opětovně zvolen do zastupitelstva. Žalobce v odvolání hlavně argumentoval postavením osoby veřejně činné na malém městě a dále skutečností, že trestní stíhání nemělo být vůbec vedeno a bylo prováděno závažnými odbornými chybami. Rozsudkem ze dne 20. května 2021, č. j. Městský soud v Praze rozsudek soudu I. stupně potvrdil a žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů odvolacího řízení 900 Kč. Ohledně kritiky postupu OČTŘ, jejich stíhání a vyšší odolnosti veřejných osob vůči kritice odvolací soud argumentoval stejně jako v případě pana S. Usnesením ze dne 23. 2. 2022, č. j. 30 Cdo 3345/2021 – 187, Nejvyšší soud dovolání žalobce odmítl a uložil mu povinnost k náhradě nákladů dovolacího řízení 300 Kč, a to s argumentací jako v případě I K. Nejvyšší soud rovněž konstatoval, že pokud se žalobce dovolával rozhodnutí II. ÚS 417/21, není toto srovnání přiléhavé, protože zde byl řešen případ, kdy trestní stíhání způsobilo likvidaci politické kariéry dané osoby a její vyřazení z další účasti na politickém životě.
36. Žaloba H E byla zamítnuta Obvodním soudem pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 17. 6. 2021, č. j. Žalobkyně rozsudek odvoláním nenapadla, usnesením ze dne 20. září 2021, č. j. odvolací soud rozhodoval toliko o odvolání žalované proti výroku o náhradě nákladů řízení.

37. Odvolací soud dovodil, že soud prvního stupně v rozsahu, který lze považovat za dostatečný pro rozhodnutí věci, zjistil skutkový stav, takže takto zjištěný skutkový stav mohl být dostatečným podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu ve věci. Odvolací soud se však neztotožnil se závěry, které soud I. stupně z učiněných skutkových zjištění vyvodil.
38. V tomto řízení uplatnil žalobce nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé jeho trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby. Podle ustanovení § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Je ustálenou soudní praxí, že podle OdpŠk odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu. Ostatně žalovaná se této povinnosti nebránila a odškodnění žalobci poskytla, s jeho výší však žalobce nesouhlasí.
39. Jak shora uvedeno, po provedeném dokazování se soud I. stupně správně zabýval jednotlivými kritérii pro posouzení odškodnění, a to a) povahou trestní věci, b) délkou trestního řízení a c) následky způsobenými trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Vzal v úvahu, že žalobci hrozil trest odnětí svobody až na 6 měsíců nebo zákaz činnosti. Dovodil, že od chvíle, kdy soud zprostil ostatní obviněné (obžalované) obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu (trestní stíhání pro ně trvalo 2 roky a 8 měsíců), žalobce se již mohl důvodně domnívat, že jeho trestní stíhání skončí obdobně, ač dále trvalo až do 30. 8. 2019, kdy skončilo jeho zastavením. Trvání trestního stíhání soud I. stupně vyhodnotil jako dobu, kterou lze považovat za ještě přiměřenou. Akcentoval, že žalobce je osobou veřejně známou, poslancem, který měl za sebou vojenskou kariéru, je nositelem četných vyznamenání, medailí a uznání, reprezentoval republiku v zahraničí, pracoval pro stát, do té doby byl zcela bezúhonný občan, který pracoval v zastupitelstvu města [redacted] měl i své podnikání, kterému se věnoval a o jehož perspektivu se obával. Zhodnotil, že trestní stíhání mělo dopad do jeho rodinné sféry a způsobu života a zmínil i zdravotní problémy.
40. Odvolací soud však musí přisvědčit žalované, že odůvodnění přiznání další částky 400 000 Kč nad odškodnění přiznané žalované, které soud I. stupně vtělil prakticky pouze do odst. 10 rozsudku, je vnitřně rozporné, nepřesvědčivé a v podstatě nepřezkoumatelné. Soud I. stupně zde uvedl, že při svém rozhodování zohlednil také případy ostatních spoluobviněných, zejména to, že „žalobce je mezi nimi osobou výjimečnou, avšak jedná se jinak o stejné trestní stíhání se stejnou trestní sazbou a stejným trváním, proto nemohl vybočit z přiznaných částek ostatním poškozeným“. Soud I. stupně uvedl, že zohlednil také to, že bylo žalovanou žalobci vyplaceno zadostiučinění za nemajetkovou újmu v nestandardní výši, i když žalobci se tato výše zdá zcela nepřiměřenou, a také to, že se žalovaná žalobci omluvila, proto žalobci přiznal částku 500 000 Kč, kterou považuje za zcela přiměřenou, která by měla žalobci jeho nemajetkovou újmu kompenzovat.
41. Ačkoliv tedy soud I. stupně uvádí, že nemohl vybočit z částek přiznaných ostatním spoluobviněným, nevysvětlil (když těmto spoluobviněným byla přiznána částka 80 000 Kč), z jakých důvodů žalobci přiznal částku více než 6x vyšší. Konstatoval přitom, že všichni byli ve stejném postavení zastupitelů města, byli ohroženi stejnou trestní sazbou, ve všech případech šlo o osoby bezúhonné. Uvedl pouze, že žalobce byl mezi nimi osobou výjimečnou (nicméně vzápětí uzavírá, že „nemohl vybočit“ z částek přiznaných ostatním). Konkrétní důvody tohoto zásadního rozdílu však v odůvodnění rozsudku vysvětleny nejsou.
42. Odvolací soud nicméně nepřistoupil ke zrušení rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení podle § 219a odst. 1, písm. b/ o. s. ř., když dovodil, že na základě skutkových zjištění učiněných soudem I. stupně a po provedení komparace s rozhodnutími ve věcech dalších spoluobviněných může přistoupit ke změně rozhodnutí podle § 220 odst. 1 o. s. ř.
43. Ze stanovisek žalobce a koneckonců i ze závěrů soudu I. stupně vyplývá především, že žalobce výši svého nároku (ve srovnání s ostatním spoluobviněnými) odvozuje zejména od svého

postavení osoby veřejně činné, poslance parlamentu. Z rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 3858/2013 však vyplývá, že ze skutečnosti, že jde o osobu veřejně činnou, nelze obecně dovodit vznik nemajetkové újmy ani ve větší, ani v menší míře, než u osoby jiné, vždy je třeba přihlížet k intenzitě újmy konkrétní osoby.

44. Odvolací soud v tomto směru konstatuje, že všichni obvinění byli osobami veřejně činnými, všichni byli bezúhonní a žili řádným životem (opak nebyl ani tvrzen, ani prokázán). Všichni byli ohroženi stejnou trestní sazbou a všichni jako lidé, kteří byli s trestním stíháním konfrontováni poprvé, cítili obavy a osobní diskomfort s tím spojený, případně měli zdravotní potíže. Všichni tvrdili, že jim byl nepřijemný zájem občanů o jejich stíhání. Je proto na místě se zabývat posouzením, v čem dalším byl případ žalobce odlišný.
45. Pokud jde o dopad do jeho veřejné činnosti, projevil se vnitrostranickou diskusí a neúčastí v [redacted] volbách. Nicméně již v roce následujícím po zahájení trestního stíhání byl zvolen do [redacted] došlo u něho ke zvýšení volebních preferencí, takže negativní dopad na postoj veřejnosti k jeho osobě trestní stíhání nezpůsobilo. Tuto skutečnost lze ostatně pozorovat i u dalších spoluobviněných, kteří byli znovu zvoleni na obecní úrovni, rovněž se zvýšenými preferencemi, takže zájem spoluobčanů se mohl projevit „vyptáváním“, ale neprojevil se negativním postojem a všeobecným odsudkem obviněných zastupitelů. Dále se odvolací soud ztotožnil se závěry vyslovenými v rozhodnutích týkajících se dalších spoluobviněných citovaných shora ohledně postavení osob veřejně činných, že totiž ten, kdo vykonává veřejnou funkci, si naopak musí být vědom toho, že jeho činnost je pod vyšší veřejnou kontrolou, a zároveň se u takové osoby předpokládá vyšší míra odolnosti vůči stresovým faktorům, mezi něž patří i trestní stíhání. To nyní platí ve zvýšené míře u žalobce jako [redacted] u něhož lze předpokládat zájem veřejnosti v míře daleko vyšší a vyžadující ještě daleko vyšší míru odolnosti vůči zmíněným stresovým faktorům. Žalobce se pak mylí, když dovozuje, že mu žalovaná zvolení [redacted] „klade k tíži“. Žalovaná, stejně jako odvolací soud, takto pouze hodnotí kritérium, kterým jsou *následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby*, jak jim to ostatně ukládá konstantní judikatura. Je jisté na místě vzhledem k vylíčeným okolnostem odlišit případ žalobce od případu poškozeného, který řešil Ústavní soud v rozhodnutí II. ÚS 417/21, kde trestní stíhání způsobilo likvidaci politické kariéry dané osoby a její vyřazení z další účasti na politickém životě.
46. Dále žalobce argumentoval zvýšeným zájmem médií o jeho osobu. Žalovaná správně poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 2. 8. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1141/2018, s tím, že medializaci lze klást státu za vinu pouze v případě excesivního vyjadřování OČTŘ v médiích, k čemuž v tomto případě nedošlo. Žalobce s tímto vyjádřením vyslovil nesouhlas a zaujal stanovisko, *že tento názor je akceptovatelný pouze v případě, kdy je dovozeno přerušení příčinné souvislosti, resp. uplatňováno porušení zásady presumpce neviny výhradně médií. Stát je ovšem plně odpovědný za zásah nezákonného stíhání do rodinného a soukromého života poškozeného. Míra tohoto zásahu se pochopitelně liší v případě osoby žijící v malé obci či anonymním velkoměstě, osoby žijící „pro sebe“ a osoby společensky aktivní, či osoby jinak neznámé a osoby, jejíž trestní stíhání se stane veřejnou známostí. To platí o to více v případě, kdy se stíhání stane de facto tvářící proces (což bylo prokázáno). Míra zásahu do soukromého a rodinného života a z toho se odvíjející nemajetková újma je pak zásadním způsobem rozdílná. Nedochází zde k přerušení příčinné souvislosti a stát v souladu s obecnou naukou a judikaturou odpovědnosti za škodu se nemůže zbavit své povinnosti ji kompenzovat. S tímto názorem však odvolací soud nesouhlasí. Zásah nezákonného stíhání (násobený medializací) do rodinného a soukromého života poškozeného je samostatným hlediskem ke stanovení výše odškodnění. Jestliže judikatura váže odpovědnost státu v souvislosti s medializací pouze na excesivní výroky OČTŘ, nelze tvrdit, že u osoby známé tato zásada neplatí, zatímco u osob „obyčejných“ ano.*
47. Žalobce dále poukazoval na mimořádně nekvalitní práci OČTŘ včetně státního zastupitelství a soudu, a to i značně expresivními formulacemi (viz shora - *Nezákonnost trestního stíhání přitom nebyla okrajová, byla do očí bijící, naprosto flagrantní a porušení základních zásad trestního řízení se v něm bromadily.*

Trestní řízení bylo vedeno způsobem, že by se pouze o tomto případě mohly pořádat vysokoškolské přednášky na téma, jak by orgány činné v trestním řízení – a to včetně soudu a jeho naprosto nepochopitelného automatického vydání trestního příkazu – postupovat neměly.) Tímto názorem argumentovali i další spoluobvinění a jeho význam byl řešen v rozhodnutích v jejich věcech shora. S výkladem tam rozvedeným se pak odvolací soud rovněž ztotožňuje. Poškození totiž zcela přehlížejí, že poškozenému je poskytováno zadostiučinění za nemajetkovou újmu právě v případě trestního řízení, které se ve výsledku ukázalo být nedůvodným. Z pohledu takového výsledku však lze zpětně pochybení orgánů činných v trestním řízení konstatovat vždy, jestliže řízení neskončilo pravomocným odsouzením, a právě z tohoto důvodu se tedy nemůže jednat o skutečnost tuto újmu zvyšující. V náhradovém řízení nemůže soud posuzovat správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání, rozhodující pro vznik nároku na náhradu újmy je pouze jeho výsledek.

48. Dále žalobce poukazoval na hledisko obecně vnímaného pojmu spravedlnosti. Namítal, že odškodnění poskytnuté v jeho případě žalovanou ve výši 100.000,- Kč, *a na druhé straně odškodnění „penisu na titulní straně“ částkou 500.000,- Kč, se prostě zcela zjevně přiči obecně sdílené představě spravedlnosti, a případné odkazy na sankční povahu odškodnění v „bazénovém“ případě nejsou ničím jiným než sofistikovaným zdůvodněním zjevné nespravedlnosti.* Ani s tímto názorem, který je založen na nepochopení podstaty věci, odvolací soud zásadně nesouhlasí. Nelze srovnávat postup bulvárních médií, které ve snaze dosáhnout senzace a tedy zisku bez skrupulí zveřejní jakýkoliv materiál získaný jakýmkoliv způsobem, za což je sankce plně na místě, a postup OČTŘ v řízení, které neskončilo odsouzením, přičemž institut odškodnění napravuje právě případná pochybení těchto orgánů, které ovšem nebyly vedeny snahou po zisku, senzaci či nějakými zájmy osobními, ale dělaly pouze svou práci. V tomto směru odvolací soud poznamenává, že intervence výkonné moci v této věci a její snaha sacionovat státní zástupkyni a soudkyni za postup v řízení, což je úkaz v právním státě zcela ojedinělý, skončila konstatováním, že jde o nepřipustný zásah do soudcovské nezávislosti při rozhodovací činnosti v případě soudkyně (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. října 2020, č. j. [redacted]), kárný senát Nejvyššího správního soudu pak zprostil kárné žaloby příslušnou [redacted] státní zástupkyni.
49. Konečně žalobce argumentoval možným dopadem trestního řízení na jeho podnikání. Ani toto hledisko odvolací soud nehodnotí jako zásadní. Je zřejmé, že přečin, pro nějž byl žalobce stíhán, nepatří k těm, které by mu v případě odsouzení bránily v podnikání se zbraněmi a střelivem, přes počáteční pochybení v kvalifikaci skutku již k žádným dalším změnám, které by mohly obavy žalobce vyvolat, nedošlo.
50. Odvolací soud tak uzavřel, že oproti ostatním poškozeným žalobce dosáhl vyššího politického postu, v minulosti prodělal vojenskou kariéru, kde získal ocenění, v úvahu vzal odvolací soud počáteční možné obavy žalobce ze ztráty podnikání. Po zhodnocení těchto hledisek odvolací soud dovedl, že částka 100 000 Kč, oproti 80 000 Kč poskytnutým ostatním poškozeným, je v případě žalobce odpovídající, proto napadený rozsudek podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, že žalobu o zaplacení částky 400 000 Kč s příslušenstvím zamítl.
51. Jen pro úplnost odvolací soud dodává, že není vyloučeno, že by ostatní poškození vnímali tak razantně vyšší odškodnění žalobce, ačkoliv čelili stejnému obvinění, jako nespravedlivé. Ostatně odvolací soud rozhodoval též s respektem k ust. § 13 občanského zákoníku, který upravuje zásadu, že každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky.
52. Vzhledem ke změně napadeného rozsudku rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Úspěšně žalované tak přiznal podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. tuto náhradu ve výši 3 000 Kč. Náhrada nákladů je

představována paušální náhradou hotových výdajů podle § 151 odst. 3 o. s. ř., která činí 300 Kč (§ 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb.), a to k těmto úkonům: vyjádření k žalobě, příprava na jednání 1. 6. 2021, 17. 8. 2021 a 24. 8. 2021, účast na jednání 1. 6. 2021, 17. 8. 2021 a 24. 8. 2021, odvolání, příprava na odvolací jednání, účast na odvolacím jednání 19. 5. 2022 (10x 300 Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné, ledaže dovolací soud dojde k závěru, že jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., a to na základě dovolání podaného k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců od doručení rozhodnutí prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni.

Praha 19. května 2022

JUDr. Naděžda Javůrková v. r.
předsedkyně senátu